

den Gruppe, hvortil jeg hører, som vare enige om at godkende den Bestemmelse i Lovforslaget, som det kom fra Regeringen, der gik ud paa, at Legemsstraf skulde kunne anvendes som Disciplinærstraf i Tvangsarbejdsanstalter. Denne Bestemmelse bortfaldt imidlertid, fordi Folketinget ikke vilde gaa med dertil. Jeg tror, det her kan være nødvendigt, men dog ikke i alle de Tilfælde, hvor man i Almindelighed forudsætter det, f. Eks. ikke for at overvinde passiv Modstand eller Dovenskab, thi der, tror jeg, er der et meget bedre Middel i Indskrænkning af Kosten. Men hvor der er Tale om aktiv Modstand, hvor der er Spørgsmaal om enten helt at unddrage sig Straffen ved Rømning eller om Overfald og Angreb paa det Personale, som vedkommende skal lystre, men ikke vil lystre, der tror jeg, det er nødvendigt, og jeg finder det bekræftet ved, hvad de fleste Bestyrelser for Tvangsarbejdsanstalter have udtalt. Jeg tror, at Straffen her kan være nyttig, fordi den kan følge saa at sige umiddelbart oven paa Forseelsen, hvoraf atter følger, at den Frygt, som det tilsigtes at indgyde, bliver aktuel hos den paagældende. Men ganske anderledes stiller det sig efter min Opfattelse, hvor der er Tale om at bruge denne Straf uden for Tvangs- og Strafanstalterne — i de egentlige Strafanstalter ligesom i Fængslerne har man jo allerede Adgang til at anvende legemlig Revselse som Disciplinærmiddel — thi for det første tror jeg ikke, at Nødvendigheden her kan bevises, og for det andet gælder det samme om Nyttens *Nødvendigheden* kan ikke bevises, der er altid her kun Tale om en Formodning. Naar en Fange i en Anstalt unddrager sig Straffen, er der en aktuel Nødvendighed til Stede, idet man ikke kan ramme ham med de almindelige Straffe, som ellers skulle bruges. Her er der derimod blot en Formodning om, at det Straffearbejde eller Tvangsarbejde, der efter Lovens Regler skulde paalægges ham, ikke vil hjælpe; noget bestemt ved man paa det Tidspunkt, Dommen afsiges, ikke derom. Der er altsaa ikke godtgjort en aktuel Nødvendighed. Jeg ser helt bort fra, om og i hvilket Omfang den Statistik, som ledsagede det oprindelige Lovforslag, maatte bevise, at der er en saadan Nødstilstand til Stede med Hensyn til Bøllerne, som man paastaar, at der er. Men fremfor alt mener jeg, at det er *Nytten*, som her ikke kan godtgøres og derfor ikke paaberaabes. Det Skræmmemiddel, som ligger i Lovens Trusel: Gør

du det; faar du Prygl, virker i de allerfleste Tilfælde ikke. Det bliver et Fugleskræmsel og intet andet. Thi Bøller, som „gaa ud paa Landevejen for at slaa ihjel“, eller rettere for at drikke Skaller, gøre jo dette ifølge en øjeblikkelig Indskydelse, eller naar der er Tale om Kønsforbrydelser under en øjeblikkelig Opblussen af Kønsdriften. I saa Tilfælde tænke de virkelig ikke paa Loven, og de allerfleste ere under Indfyldelse af, under Paavirkning — det turde Statistikken vise med Sikkerhed — af Spiritus, hvorved al Tanke paa Lovens Bestemmelser, og hvad de kunne befrygte o. s. v., er ganske udelukket. Et Skræmmemiddel bliver det ikke. Jeg kunde snarere tænke mig, at dette kunde siges om nogle, som man dog ikke har tænkt paa, nemlig dem, der gaa ud efter en forudlagt Plan for at begaa Voldshandlinger. Jeg tænker paa de Tilfælde, som man vistnok finder i en ganske anden Kreds end den, der her nærmest er tænkt paa, nemlig paa de københavnske Bøller. Paa Landet kan man mere end i København f. Eks. eller i Købstæderne, være udsat for, at Betlere, Løsgængere, Tyve o. s. v. komme til et ubeboet Sted efter en forud lagt Plan om og beredte paa ogsaa at anvende Vold og utvivlsomt gøre det. Det kunde jo tænkes, at de gøre det ikke efter impulsive Tilbøjeligheder eller Lyster og Indfald, men handle efter forudgaaet Plan, forud beredte paa eventuelt at anvende Vold. Men disse samme Mennesker tage den Chance med. Efter alle praktiske Mænds Erfaring — jeg hører ikke selv til dem — er Forholdet det, at de professionelle Vagabonder, som virke paa den Maade, have det med i deres Chancer. De vide godt, at de risikere et Antal Maaneder, maaske et halvt Aar i Strafanstalten, men de tage, som sagt, den Chance med. Men de vide saa ogsaa, at de tage den Chance med, at de faa nogle Prygl, første Gang er det værst, senere bryde de sig maaske ikke saa meget derom. Paa dem virker Tanken om Straf heller ikke, og allermindst om Pryglestraffen, der staar som en fjern Mulighed og som en Mulighed, de i de allerfleste Tilfælde kunne unddrage sig, som de i alt Fald kunne haabe at unddrage sig: Forbrydelsen bliver maaske ikke opdaget, ikke tilstrækkelig bevist, eller Lægen erklærer over for disse forhulede Eksistenser, at de kunne ikke taale legemlig Revselse. En Alkoholist er i Reglen saa nedbrudt af Legeme, at det idelig vil blive Tilfældet, at Lægen